

En Noah Barleywater
fuig de casa

Narrativa, 386

John Boyne
En Noah
Barleywater
fuig de casa

Il·lustracions d'Oliver Jeffers
Traducció d'Albert Torrecasana
i Mercè Santaulària

Editorial Empúries
Barcelona

© Títol original: *Noah Barleywater Runs Away*

© de la traducció: Mercè Santaulària Campillo
i Albert Torrecasana Flotats, 2011

© John Boyne, 2010

© de les il·lustracions, Oliver Jeffers, 2010

Primera edició: març del 2011

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries,
Peu de la Creu, 4, 08001 Barcelona
info@grup62.com
grup62.com

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Grafos

DIPÒSIT LEGAL: B. 4.535-2011

ISBN: 978-84-9787-689-6

Reservats tots els drets.
Prohibida qualsevol mena de còpia.

Per a la Katie Lynch

CAPÍTOL U

EL PRIMER POBLE

EN NOAH BARLEYWATER se'n va anar de casa ben d'hora al matí, abans que s'alçés el sol, abans que bordessin els gossos, abans que la rosada deixés de caure sobre els camps.

Es va aixecar del llit, es va entaforar les peces de roba que havia preparat el vespre anterior i es va esmunyir escales avall aguantant la respiració. Com que tres dels graons sempre grinyolaven en un punt on els taulons de fusta no s'unien bé, va mirar de trepitjar-los amb molt de compte per fer el mínim soroll possible.

Quan va ser al rebedor, va agafar l'abric del penjador però no es va posar les sabates fins que no va haver sortit de casa. Va avançar pel caminet del jardí, va obrir la porta del reixat, va sortir al carrer i va tornar a tancar la porta caminant tan discretament com va poder per evitar que els seus pares sentissin

com la grava cruixia a cada passa i se'ls acudís baixar a esbrinar què passava.

Encara era fosc a aquella hora, i en Noah va haver de forçar la vista per distingir el camí que serpentejava i s'enfilava davant seu. La claror, que s'anava intensificant, li permetria percebre qualsevol perill que l'assetgés camuflat entre les ombres. Quan va haver recorregut mig quilòmetre més o menys, una distància des de la qual encara podia distingir casa seva a la llunyania, es va tombar una última vegada i es va quedar mirant com sortia el fum per la xemeneia de la llar de foc de la cuina. I va pensar en la seva família, a dins de casa, tranquil·lament acotxats al llit, sense ser conscients que els abandonava per sempre més. Tot i que li pesés, es va sentir una mica trist.

«Estic fent el que havia de fer?», es va preguntar, i un batalló de records feliços van provar d'obrir-se camí entre altres de més nous, que també eren més tristos.

Però no tenia cap més remei. No podia suportar quedar-s'hi més temps, a casa. Ningú no el podia culpar per fer el que estava fent; no, i ara. A més, segur que era millor que sortís a veure món. Al capdavant, ja tenia vuit anys i la veritat era que, fins aleshores, no havia fet gran cosa amb la seva vida.

Un nen de la seva classe, en Charlie Charlton,

havia sortit al diari local quan només tenia set anys, perquè la reina havia vingut a inaugurar un centre de dia per a les àvies i els avis del poble i l'havien triat a ell per entregar-li un ram de flors i dir-li: «Estem encantats que us hàgiu pogut traslladar fins aquí, senyora». Van fer una fotografia quan en Charlie somreia com el gat de Cheshire mentre oferia el ram, i la reina feia una expressió com si hagués sentit una pudor estranya però fos massa educada per fer cap comentari. Ja havia vist aquella ganyota al rostre de la reina i sempre li feia venir ganes de riure. L'endemà van penjar la foto al tauler d'anuncis de l'escola i s'hi va estar fins que algú —no pas en Noah— va pintar un bigoti a Sa Majestat i va escriure paraules grolleres dins d'una barfada que li sortia de la boca. I quan el director, el senyor Tushingham, ho va veure, de poc que no li agafa un cobriment de cor.

Aquell incident havia provocat un escàndol considerable, però com a mínim en Charlie Charlton havia aconseguit que la seva cara aparegués als diaris i tothom en parlés al pati de l'escola durant uns dies. Què havia fet en Noah en sa vida que s'hi pogués comparar? No res. Per això, només uns dies abans havia provat de fer una llista de totes les seves fites, i aquest en va ser el resultat:

1. He llegit catorze llibres de la primera a l'última pàgina.

2. Vaig guanyar la medalla de bronze en els 500 metres el Dia de l'Esport l'any passat i hauria guanyat la de plata si en Breiffni O'Neill no s'hagués avançat al tret de sortida i hagués començat amb avantatge.

3. Sé quina és la capital de Portugal. (És Lisboa.)

4. Potser sí que sóc menut per l'edat que tinc, però sóc el setè més llest dels nois de la meva classe.

5. Sóc molt bo en ortografia.

«Cinc fites a l'edat de vuit anys», va pensar en aquell moment, mentre movia el cap de costat a costat i pressionava la punta del llapis contra la llengua, per més que la seva professora, la senyoreta Bright, llancés un crit cada vegada que algú ho feia i digués que s'enverinarien amb el plom. «Això és una fita cada...». Hi va rumiar i va fer tot un seguit de càlculs ràpids en un tros de paper. «Una fita cada any, set mesos i sis dies. No sembla gran cosa».

Es va esforçar per dir-se que era aquell el motiu pel qual fugia de casa, ja que així tot adquiria un aire molt més intrèpid, molt més emocionant que no pas l'autèntic motiu, que era una cosa sobre la qual no volia pensar. En tot cas, no pas a aquelles hores del matí.

I vet-lo aquí, fent camí tot sol, com un jove soldat que es dirigís al camp de batalla. Es va tombar i va

pensar: «Ja està! Ja no tornaré a veure aquesta casa mai més!», i va continuar el seu camí, avançant amb el posat de l'home que sap que, en les properes eleccions, té moltes opcions de ser nomenat alcalde. Era important adoptar un aire de confiança; se n'havia adonat ben aviat. Era sabut de tothom que, entre els adults, hi havia l'odiosa tendència a mirar-se els infants que viatjaven sols com si haguessin de cometre un delictes o alguna cosa per l'estil. A cap d'aquells adults no li passava pel cap que simplement es tractava d'un nen que feia camí per conèixer món i viure grans aventures. Que curts d'enteniment que arribaven a ser els adults... I aquest era només un dels molts problemes que tenien.

«Hauré de mirar sempre cap endavant, com si esperés veure algun conegut», es va dir. «Hauré d'actuar com les persones que tenen una destinació al cap; així hi ha menys possibilitats que m'aturin per preguntar-me res. Quan vegi gent», va pensar, «acceleraré el pas una mica, com si tingués molta pressa i estigués convençut que m'havien de clavar una bona pallissa si no arribava allà on em dirigeixo a l'hora exacta en què hi he de ser».

No va passar gaire temps fins que va arribar al primer poble, i quan hi va ser, ja començava a tenir una mica de gana, ja que no havia menjat res des de la nit anterior. La flaire d'ous amb cansalada s'es-

campava a través de les finestres obertes de les cases que s'arregleraven a banda i banda dels carrers. Es va llepar els llavis i va examinar els ampits de les finestres. En els llibres que havia llegit, els adults sovint hi deixaven pastissos amb un fil de fum que els sortia del capdamunt, perquè així la canalla afamada com ell s'hi pogués acostar per robar-los. Però al primer poble no hi havia ningú que semblés tan ximple. O potser és que no havien llegit els mateixos llibres que ell.

Però aleshores, quin cop de sort! Davant seu va aparèixer una pomera. No hi era l'instant abans, o si més no ell no l'havia vist, però ara sí que hi era, allà ben plantada, tan alta i magnífica enmig de la brisa matinal, amb les branques vinclades sota el pes de pomes verdes i lluent. Es va aturar de cop i va dibuixar un somriure, complagut amb la troballa que acabava de fer. I és que li agradaven tant les pomes que la seva mare sempre li deia que un dia, si no anava amb compte, ell mateix es convertiria en una poma. (I això sí que el faria aparèixer als diaris, segur.)

«Esmorzar!», va pensar mentre arrencava a córrer. Però mentre s'hi acostava, li va fer l'efecte que una de les branques de l'arbre —la que estava inclinada més a prop seu— s'alçava una mica i s'acostava més cap al tronc. Es diria que endevina-

va que en Noah tenia la intenció d'arrabassar-li un dels seus tresors.

—És increïble! —va exclamar en Noah, que va dubtar un moment abans de continuar avançant.

I tot seguit l'arbre va deixar escapar una mena de gruny —un soroll semblant al que feia el seu pare quan llegia el diari i en Noah no deixava de fer-li la guitza insistint que l'acompanyés a fora a jugar a futbol—, i si no hagués estat perquè sabia que era impossible, hauria jurat que l'arbre es va desplaçar una mica cap a l'esquerra, per allunyar-se d'ell, amb les branques arrambades al tronc i les pomes totes tremoloses de por.

—No pot ser —va assegurar, alhora que feia que no amb el cap—. Els arbres no es mouen. I les pomes seguríssim que no tremolen.

Però el cas és que sí que es movia. Ben cert que es movia. Fins i tot semblava que li estigués parlant. Però, què deia? Se sentia un xiuxiueig que sortia de sota l'escorça... «No, no, sisplau, no; t'ho suplico, no, no...».

«Bé, ja n'hi ha prou de bajanades a aquestes hores del matí», va pensar en Noah, llançant-se contra l'arbre, que es va quedar immòbil mentre el noi l'envoltava amb els braços i li arrencava tres pomes —una, dues, tres— de les branques abans d'allunyar-se'n fent saltirons. Es va guardar una poma a

la butxaca esquerra, una altra a la dreta i a la tercera hi va fer una bona queixalada amb un gest triomfal.

Ara ja no es movia, l'arbre; més aviat semblava que estava una mica empiocat.

—És que tenia gana! —va cridar, com si s'hagués de justificar davant de l'arbre—. Què volies que fes?

L'arbre no va contestar, i en Noah es va arronsar d'espatlles i va continuar caminant amb un lleu sentiment de culpa; però va moure el cap a banda i banda, com si es pogués espolsar aquelles emocions de sobre i deixar-les pel camí, mentre saltironejava pels carrers empedrats del primer poble.

Però just en aquell moment, va sentir darrere seu una veu que el cridava.

—Ep, escolta!

Quan es va tombar, va veure un home que se li acostava amb passes ràpides.

—T'he vist! —el va increpar, brandant un dit nuós a l'aire—. Què t'has cregut, tu?

En Noah es va quedar uns instants parilitzat, aleshores va girar cua i va arrencar a córrer. No el podien enxampar, a aquella velocitat. I, com que no podia permetre que el tornessin a casa, va fugir d'aquell home corrent com un esperitat i provocant rere seu un deixant de pols que va formar al cel un

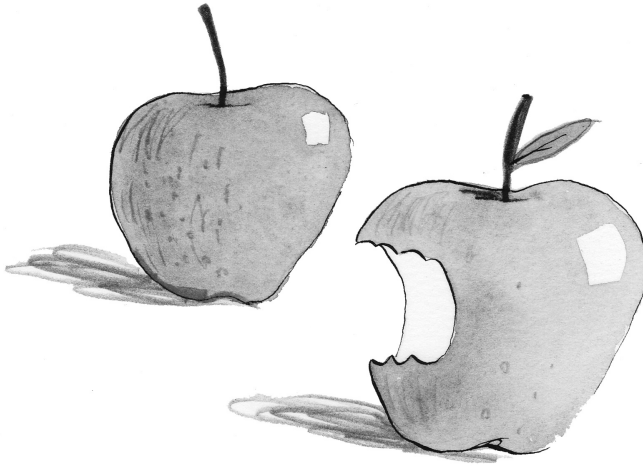

Fig 1

TWO APPLES,
One with a BITE taken out.

Fig. 1. Dues pomes, a una li han fet una mossegada.

nuvolot negre. Aquell núvol fosc es va precipitar sobre el primer poble durant la resta del matí, va cobrir jardins i terrenys acabats de plantar, i va fer que els vilatans estosesguessin i bleixessin durant hores i hores. Un rastre de destrucció que en Noah ni tan sols va ser conscient que hagués provocat ell mateix.

De fet, no va ser fins que va estar convençut que ja no el podien atrapar que va afluir la marxa, i això va ser quan es va adonar que la poma que duia a la butxaca esquerra havia saltat a terra durant la correguda.

«Tant se val», va pensar, «encara em queda la de la butxaca dreta».

Doncs no, aquesta també li havia caigut, i ni tan sols havia sentit gens de soroll.

«Quina ràbia!», va pensar. «Per sort encara tinc la que duia a la mà...».

Doncs no, en algun punt del trajecte aquesta també s'havia esvaït, i tampoc no se n'havia adonat.

«És increïble», es va dir. Però va continuar fent camí, una mica més desanimat i intentant no pensar en la gana que encara tenia. Una mossegada de poma, al capdavant, no arriba a ser un esmorzar adequat per a un noi de vuit anys, sobretot si el noi ha sortit a veure món i a viure una gran aventura.